

Hoàng Cô tình sử

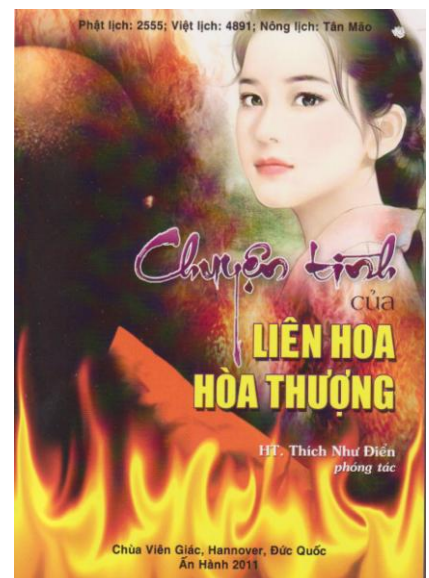
Đã lỡ hứa với lòng là từ đây nhất định sẽ không viết chuyện tình nữa, nhưng có lẽ *mối dây ràng buộc của nghiệp trần duyên* của tôi vẫn còn nên phải đành viết tiếp câu chuyện tình của Liên Hoa Hòa Thượng và nàng công nương em gái vua Gia Long. Thiên tình sử kéo dài đến 40 năm với một tình yêu độc đạo, nghĩa là đường yêu chỉ có một chiều. Nàng yêu đấng, yêu cay trong tuyệt vọng vì Hòa Thượng làm Tăng Càng chùa Thiên Mục ở kinh đô Huế và cũng là sư phụ truyền Bồ Tát giới cho nàng. Để tránh mối tình ngang trái chỉ làm cản trở đường tu và sự trong sáng của mình, vị Hòa Thượng khả kính đã tìm cách trở về chùa xưa, Sắc Tứ Từ Ân ở Gia Định để tỵ nạn tình duyên. Nhưng Hoàng Cô - cô của vua Minh Mạng vẫn bám theo kiêu, cho dù chàng có đi đến chân trời góc biển nào, thiếp cũng khăn gói theo chàng.

Thế rồi đoạn cuối một chuyện tình đã kết thúc một cách thật bi ai, lửa và độc dược đã mang đi hai mạng người, nhưng Lửa Tam Muội của Hòa Thượng chỉ thiêu được xác thân phàm của ngài chứ không dập tắt được ngọn Lửa Tình cháy ào ào như thác đổ triều dâng của Hoàng Cô. Vì sau khi chết không siêu thoát thân thức luyện ái của Bà quá mạnh đã gây xáo trộn trong chùa để đòi yêu sách, được thờ chung với long vị của HT Liên Hoa cho đúng với câu:

Tu đâu cho Thiếp tu cùng.

Sau khi thành Phật ngồi chung một bàn.

Tưởng rằng bụi thời gian đã xóa nhòa đi tất cả, câu chuyện tình chỉ còn lưu lại trong sử sách mà thôi. Nhưng hơn 200 năm sau một vị Hòa Thượng đã khơi lại câu chuyện này bằng một phóng tác dài trên sáu trăm trang giấy, với những diễn biến lịch sử thời Trịnh Nguyễn phân tranh lấy sông Gianh làm ranh giới, đến thời nhà Tây Sơn nổi lên làm Chúa Nguyễn Ánh phải lánh nạn tại các chùa, từ đây mới sinh ra câu chuyện tình đầy dấu chấm hỏi, chỉ có nhân vật trong cuộc mới thấu rõ nguồn cơn. Kẻ hậu bối này có vài điều không

rõ, xin mạn phép viết cho Hòa Thượng Liên Hoa một lá thư để mong ngài làm sáng tỏ vấn đề:

Berlin, ngày ..... tháng .... năm Nhâm Thìn (2012)

A Di Đà Phật.

Kính thưa HT Liên Hoa,

Con là một Phật tử của chùa Linh Thứu Đức Quốc, pháp danh Thiện Giới, bút hiệu Hoa Lan. Là đệ tử hàng tếp riu của HT Phương Trượng chùa Viên Giác (người đã nhập vai Hoàng Cô viết cho ngài 15 bức thơ tình đấy!).

Nhân duyên nào đã xui khiến cho con biết chuyện tình của ngài và Hoàng Cô ? Đây là thời thuyết pháp của HT Sư phụ con trong khóa Huân Tu Tịnh Độ tại chùa Núi Thứu, người đang giảng về Tịnh Độ Tông thao thao bất tuyệt bỗng thấy chúng con hơi lim dim bay bổng. Người bèn đổi đề tài hỏi chúng con muốn nghe tiếp hay nghe chuyện tình của HT Liên Hoa. Cả chánh điện im phăng phất đồng ý với lời đề nghị như có lực hút của nhựa tình, chỉ một tiếng kêu yếu ớt đòi văng sanh từ bên dưới vang lên mà thôi.

Sau khi nghe xong nội dung câu chuyện do một giọng đọc khá truyền cảm trình bày, chúng con thật xúc động và gần như quên bẵng Phật A Di Đà trong giây lát để chỉ nghĩ đến ngài và Hoàng Cô. Tại sao ngài phải đốt thân và tịnh thất sau khi Hoàng Cô ôm hôn tay ngài? Vì pháp thiêu thân? Vì quốc vong thân? Hay vì tình mà thiêu? Không ai hiểu được ngoài ngài!

Dĩ nhiên chúng con cũng đặt nhiều câu hỏi với Hòa Thượng viết chuyện tình của ngài. Một chị bên Thụy Sĩ đã hỏi, nếu trường hợp của Hòa Thượng rơi vào tình trạng như thế, Thầy giải quyết làm sao?

Hòa Thượng cười thật tươi, trả lời rằng, đời tôi không bao giờ có chữ Nếu! Thật ra trong đời tu của tôi cũng có rất nhiều người yêu tôi. Nhưng quý vị thấy đó! Giờ này tôi vẫn còn ngồi nơi đây.

Vâng, Hòa Thượng này sẽ tồn tại mãi mãi vì người đã giữ giới và hành trì kinh Lăng Nghiêm một cách nghiêm mật, không một kẽ hở nào cho sóng tình chui lọt vào trong. Nói thế không có nghĩa là con muốn ám chỉ ngài không trì tụng kinh Lăng Nghiêm rốt ráo. Chẳng qua ngài không tránh được mối dây ràng buộc của nghiệp trần duyên như lời Đại Lão HT Phật Ý chùa Từ Ân đã tiên đoán trước từ lâu.

Sau đó dư âm câu chuyện tình thâm của ngài vẫn len lỏi vào từng cá nhân, nhiều ít tùy theo nồng độ cảm xúc của mỗi người. Cho đến khi một chị ở Hòa Lan đến rỉ tai con nói nhỏ, có chị nào đó bỏ ăn tối, ngồi khóc vì thương cảm cho cuộc tình của ngài và Hoàng Cô, tại sao ngài phải tự thiêu, có phải tâm ngài bị động không? Vì con là chuyên viên gỡ rối tơ lòng, chuyên hàn gắn những cung đàn lỡ nhịp, nên vội vã xuống hiện trường xem xét tình hình. Chúng con tụ nhau lại thành một diễn đàn, đem hết các kinh điển đã thu thập được trong các khóa tu ra mổ xẻ đề tài của ngài. Chị nào đeo băng hiệu “Tịnh khẩu” thì xoay mặt chữ vào trong để tranh cãi cho thoải mái.

Một chị bên Đan Mạch cho việc ngài giơ bàn tay ra ngoài theo lời yêu cầu tha thiết của Hoàng Cô là phạm giới. Ngài đã để sáu căn tiếp xúc với sáu trần, nên chiếu theo nhân quả Hoàng Cô phải ôm lấy tay ngài hôn, không thể nào khác hơn được. Cách hay nhất là án binh bất động đừng trả lời gì cả.

Chị khác ở Đông Bá Linh, chuyên luyện phim bộ đã đem chuyện Quốc sư Ngọc Lâm trong Thoát Vòng Tục Lụy ra dẫn chứng. Một giải pháp tuyệt vời để bắt cô thiên kim quận chúa phải tỉnh ngộ, trong đêm động phòng hoa chúc Cát Cát phải mặc áo cưới nặng nề đi kinh hành theo chú rể đến một nhòai, để thấy được sự vô thường của dung nhan. Cô Cát Cát này còn ngang ngược gắp mấy lần Hoàng Cô mà Quốc sư Ngọc Lâm vẫn trị được. Từ đó suy ra, gặp khổ đau ta phải nhận diện nó, ôm ấp rồi tìm cách nghiền nát ra thành tro bụi chứ không được lẩn tránh.

Một chị ở Tây Bá Linh nghĩ sự việc rất đơn giản, nếu HT Liên Hoa đã giảng kinh Kim Cang Bát Nhã Tâm Kinh cho hậu cung nghe thì khi bị Hoàng Cô hôn tay, ngài chỉ cần đọc câu “không dơ cũng không sạch” rồi cười ha hả là mọi việc đâu lại hoàn đấy, cần gì phải tự thiêu. Chị còn kể chuyện nhà thơ Bùi Giáng chẳng điên tí nào, khi ở trong Đại học Vạn Hạnh đã thử đường tu của một vị Hòa Thượng chuyên giảng kinh Kim Cang. Hôm đó Hòa Thượng vừa mua một đôi dép mới rất đẹp, nhà thơ Bùi Giáng đem giấu một chiếc dép trên tay và một cảnh tượng ngoạn mục là Hòa Thượng đuổi theo chạy vòng vòng trong sân trường đòi dép. Lúc ấy Bùi Giáng mới quay lại trả dép và nói với người, Hòa thượng giảng kinh Kim Cang cái gì cũng không, tại sao chỉ mất một chiếc dép đã la toáng lên rồi.

Ngài thấy đó, diễn đàn của chúng con toàn những tay một bụng Đại thừa, họ giạt Mix tranh nhau phát biểu. Một chị ở gần Potsdam đã đem câu chuyện Ma Bà đậu phụ đốt thảo am ra kể, chẳng là sau 20 năm nuôi cơm cho Thầy tu học, bà

lão họ Ma bán đậu phụ đã thử đường tu của Thầy bằng cách gửi cô cháu gái xinh đẹp đem cơm lên cho Thầy và dò hỏi lòng dạ của Thầy trước nữ sắc. Cô gái cho biết Thầy đã nhắm mắt lại không dám nhìn cô gái rồi đọc bài thơ ví mình như cành cây khô trơ trơ trước gió xuân. Bà lão tức giận đuổi Thầy đi rồi đốt thảo am vì thấy mình uống công nuôi mà tâm Thầy vẫn chưa chuyển.

Một chị khác phụ họa theo kể chuyện hai sư huynh đệ sang sông gặp cô gái ngồi khóc vì sợ lội qua sông sẽ ướt hết áo. Sư huynh thương tình công cô gái qua sông, trên đường về sư đệ trách sư huynh mình đã phạm sắc giới. Vị sư huynh bảo, qua sông ta đã buông cô gái xuống rồi, chỉ có đệ mới còn vướng mắc mà thôi. May quá, cuộc hội thảo đến đây phải tạm ngừng vì tiếng chuông thỉnh chúng gọi chúng con lên chánh điện Niệm Phật và đi kinh hành.

Thưa ngài, vì lỡ hứa với chị bỏ buổi ăn tối ngồi khóc thương cho cuộc tình của ngài, sẽ viết thơ hỏi ngài một số điểm, con phải bỏ ra 2 buổi tối đọc cho hết 600 trang chuyện tình của ngài cùng 15 bức thơ tình của Hoàng Cô gửi cho ngài, để phản biện lại cái nhìn của một cư sĩ Phật Giáo đã bị Lửa Tình thiêu đốt gần 40 năm nay. May nhờ ánh sáng nhiệm màu của Phật Pháp soi sáng con mới tỉnh táo ngồi đây viết thơ cho ngài.

HT Liên Hoa ơi, nếu đời của vị Hòa Thượng viết chuyện tình của ngài không có chữ Nếu, đời con ngược lại chỉ toàn chữ nếu mà thôi. Xin cho phép con được dùng 2 chữ nếu với ngài:

- 1. Nếu con được nhập vai ngài, con sẽ không trốn tránh Hoàng Cô. Cứ nhìn thẳng vào mắt Bà rồi nghiêm khắc cho một bài Pháp thật hay, dĩ nhiên lúc nào cũng có sự hiện diện của các thị giả Mật Đĩnh hay Mật Hạnh để sự việc được trong suốt. Ngài không hiểu được câu “Khi yêu mới biết tình yêu là gì?” trong một bài hát nào đó, nên đã trốn chạy tình yêu của Hoàng Cô. Bà ta đã tốn bao nhiêu công sức và gian nguy đi từ Huế ra đến Gia Định tìm ngài, thế mà ngài chỉ gắng gượng theo lời khuyên của HT Viên Quang chùa Giác Lâm ở Phú Thọ tiếp kiến và hầu chuyện với Hoàng Cô được 2 buổi. Đến ngày thứ ba chắc không chịu nổi sự tán công như vũ bão bằng những lá thư tình ghép chữ đối câu: “Liên Hoa Hòa Thượng” đối với “Hoàng Cô Cô Nương” rất chỉnh, nên ngài đã trốn đi nhập thất ở xa. Ngài không biết rằng tình yêu được ví như hình với bóng một trò đuổi bắt mà thôi, cái bóng Hoàng Cô sẽ không đuổi theo ngài nữa nếu ngài đừng tạo dáng tượng hình. Tình yêu đấy sẽ tiêu tan khi đối tượng là một cái không to tướng. Con nghĩ*

Phật pháp rất nhiệm màu, cái gì cũng giải được chỉ sợ ta không quyết tâm đầy thôi.

2. *Nếu con được nhập vai ngài, khi Hoàng Cô quỳ lạy khóc lóc trước tịnh thất của ngài đòi xin gặp mặt không được, sau hạ xuống chỉ đòi nhìn thấy bàn tay ngài. Con sẽ khoan thai mở cửa thất đi ra an ủi vỗ về một chúng sanh đang đau khổ vì mình. Nếu cần sẽ cho mượn bờ vai để Hoàng Cô dựa vào khóc mùi mẫn trước sự chứng kiến của các cung nữ và thị giả của ngài. Theo tinh thần Đại thừa ta chỉ xét cái Tâm chứ không để ý tiểu tiết cảnh một vị Hòa Thượng trên 60 cho một Hoàng Cô 65 tuổi mượn bờ vai khóc cho vui tình sâu. Có thể đáp án của con đưa ra quá thời đại, không thích hợp với 200 năm về trước trong chốn thiền môn của cung đình.*

Qua bài kệ Niết Bàn của ngài viết bằng mực đen trên vách chánh điện:

Thiệt đức rền kinh vẹn kiếp trần.

Thành không vẫn đực, vẫn trong ngân.

Liễu tri mộng huyễn, chơn như huyễn.

Đạt đạo minh vui, đạo mấy lần.”

Phía dưới có đề: Sa Môn Thiệt Thành - Liễu Đạt. Con tin là ngài đã liễu đạo, việc ra đi của ngài là do ngài đã mãn nguyện ở kiếp này rồi; không vì một vấn đề gì của sự sanh tử có thể chi phối ngài được cả.

Ai muốn cho ngài là cố chấp hay xử sự không phải kẻ trí, mà ngài là Tăng Cang trụ trì chùa Linh Mục gần như Quốc sư của triều đình. Làm sao có thể kết liễu cuộc đời một cách nhanh chóng như thế? ... Hỏi là hỏi thế thôi ... Ngài ơi!

Phần Hoàng Cô, con đành á khẩu không dám nói nửa lời. Nếu xét về nghiệp duyên tình ái Bà là cao thủ đáng mặt thượng thừa, nhưng là Phật tử thì than ôi chính ngài cũng phải bó tay với người đệ tử quá đặc biệt này. Nói cho cùng cũng nên thương cảm cho bà Hoàng Cô suốt đời bị nhốt kín trong lầu son gác tía, tình cảm bị đè nén đến tột cùng. Nhưng có điều con vẫn thắc mắc là trong 40 năm quy y tam bảo, nghe bao nhiêu Pháp, Hoàng Cô không ngắm được một tí gì Pháp nhũ hay sao? Nếu Bà lọt vào đạo tràng tu học của chúng con, bảo đảm với ngài chúng con sẽ cùng nhau giáo hóa Bà ấy bỏ cái tính Ma Đăng Già đó ngay. Nhưng cũng còn một khả năng khác, Hoàng Cô biết đâu lại chẳng si

tình Hòa Thượng của chúng con ! Cái hạt giống Ma Đăng Già đi đâu, ở môi trường nào cũng có thể nảy mầm.

Hiện nay chuyện tình của ngài đang được lưu hành trên internet, họ dàn dựng thành những bộ phim ngắn dưới dạng pps dùng photoshop để ghép hình ngài dưới ngọn lửa thiêu. Dĩ nhiên họ cũng không quên ghép hình Hoàng Cô lúc còn trẻ với nét đẹp tuyệt vời. Nhưng tất cả chỉ là biểu tượng vẽ vời, làm gì có ảnh thật mà chung.

Thơ bất tận ngôn, con xin ngừng bút và kính mong ngài thứ lỗi cho những lời sai trái của một người trần mắt thịt cỡ như con. Không biết bây giờ hóa thân của ngài ở đâu? Ngài có trở về lại cõi Ta Bà này để độ chúng sanh không? Nếu có xin ngài hãy trả lời thơ cho con dưới địa chỉ mail: hoalan@vangsanh.com.

A Di Đà Phật.

Ký tên: Thiện Giới - Hoa Lan.